

## Plejadisch-plejarische kontaktní zpráva



### Rozhovor mezi Ptaah z Federace Plejaren a »Billym«, Eduardem Albertem Meierem, BEAM

#### Pětistý třiáctýřicátý kontakt

**Sobota, 4. srpna 2012, 15.03 hod.**

**Billy** Jsem tady, musel jsem po korektorské práci ještě probrat některé věci s Bernadette a pak také ještě se Silvanem nějaké pracovní problémy. Proto jsem tu o tři minuty později.

**Ptaah** Což není problém, milý příteli.

**Billy** Nyní bych chtěl vědět, co si myslíš o tom článku od Brigitt ohledně té čertovské ženy jménem »matka Tereza«? Ten článek jsem ti připravil tady v kanceláři, aby sis jej mohl přečíst před naší korektorskou prací.

#### ***Matka Tereza aneb náboženské zaslepení v celé své krutosti***

*O matce Tereze bylo napsáno bezpočet knih. Byla vychvalována do nebes, zahrnována cenami, zbožňována jako svatá a – díky jednomu na rychlo vykouzlenému „zázraku“ – krátce po své smrti svatořečena. 26. června 2012, v 20.15, byl na kanálu Bayern „alpha“ vysílán film Michaela Busseho a Marie-Rosa Bobbiové s názvem: „Tíživé dědictví Matky Terezy“. Pořad byl kritický, byť jen mírně, a podnítil mě k tomu, abych pátrala dál a našla další kritické hlasy o této dominantní ženě. To nebylo vůbec tak snadné, neboť v záplavě chvalozpěvů kritika doslova zanikla.*

*Nyní bych ráda pustila ke slovu několik kritických knižních autorů, filmových tvůrců či přímo postižených. Jejich výpovědi lze dohledat na internetu, popř. ve filmových dokumentech. Veškeré zdroje jsou uvedeny na konci článku.*

Zde předkládám několik krátkých výňatků z jednotlivých autorských příspěvků:

- Jednou z námitek Aroupa Chatterjeese je, že se Kalkata stala celosvětovým symbolem bídy, jelikož matka Tereza tuto kulisu potřebovala pro svou kariéru, slávu a peněžní dary. „Na Kalkatu se pohlíží jako na město plné žump a špíny, které obývají žebráci, bezdomovci, nemocní leprou a lidé s chybějícími končetinami, ve městě bez ulic. V očích Západu je zde jen jedna dobrá věc, totiž matka Tereza a její řádové sestry, které se touto bídou čas od času prodírají a berou k sobě chudé. To je v hlavách světové veřejnosti naneštěstí pevně zakotvený, leč mylný obrázek. Domnívám se, že zpočátku měla matka Tereza velmi dobré záměry s velmi jednoduchou nabídkou, ale potom domov pro smrtelně nemocné zveličila v nejvybranější nemocnici světa. Dnes bych jej každopádně nazval hospicem. V době, kdy jsem jej navštěvoval a ona ještě žila, by tam mnoho Kalkaťanů nebytovalo ani svá domácí zvířata.“

„Utrpení a snášení bolestí bylo v tomto domově pro smrtelně nemocné takřikajíc všem předeepsáno, nejen katolíkům.“

„Zpočátku bylo mezi dobrovolníky i mnoho lékařů. Ti byli první, kdo v odborných časopisech vyjadřovali ostrou kritiku: Chybějící hygiena, žádná lékařská péče, hrozivý diletantismus při práci dobrovolníků. Matka Tereza jim odpověděla takto: „Jsme nepochopeni; jsme chybně interpretováni; nejsme zdravotní sestry; nejsme lékaři; nejsme sociální pracovníci; jsme náboženští.““

**„Pro své pacienty neměla žádné čisté postele, ale jen malá, uzounká lehátka. Nemocným bylo zakázáno vycházet na chodbu. Měli zůstat ležet. Nedávali jim žádné jmenovky, jen čísla, a nesměli přijímat žádné návštěvy.“**

Aroup Chatterjee, lékař, narozen a vychován v Kalkatě

Když jsme vstoupili do domova pro smrtelně nemocné v Kalighatu, na jihu chudinské metropole Kalkata, probíhal právě ranní úklid. Pacienti vylévali svou moč na podlahu. Čištění probíhalo studenou vodou tak, že se podlahy stříkali hadicemi. Za tím účelem posouvali dobrovolníci pomocí dvou tyčí pryčny na kolečkách. Zda mají lidé nakažlivé nemoci, nebylo možné vyzvědět, neměly žádná jména, ale jen čísla. Vlasy jim byly při vstupu ostříhány.

„**Bůh rozhoduje, kdo bude žít a kdo zemře**“, těmito slovy matka Tereza ve svých domovech neustále odmítala skutečnou lékařskou péči.

Michael Busse a Maria-Rosa Bobbi, filmoví tvůrci

„Byly tam 4 žínky, pro 40 pacientů. Teprve později jsem přišla na to, že mít velmi málo věcí je součástí nápadu. Prádlo nemocných se pralo ve studené vodě. Při mytí nádobí jsme všichni dřepěli na podlaze jako Amišové a myli v dížích se studenou vodou plechové nádoby.“

„Nebyli jsme informovaní, kdo má jakou nemoc. Jedna z pacientek, o níž jsem pečovala, byla HIV pozitivní. To jsem se dověděla teprve po 4 týdnech. I ji normálně myli a krmili.“

„Byli zde i někteří nemocní, kteří si na zeď chtěli pověsit obrázky svatých; ty byly hned nato odstraněny, a to se jednalo o katolický dům. Postupem času se člověk začne ptát na pozadí a souvislosti těchto věcí: Proč se musejí stříhat vlasy, proč jsou hygienické podmínky takové, jaké jsou, proč jsou nemocní v této podobě vystavováni pohledům senzacechtivých návštěvníků a praktikantů?“

Else Buschheuer, novinářka a dobrovolnice po dobu dvou měsíců  
Část filmového příspěvku Busseho/Bobbi

O všech těchto námitkách bychom se sestrami a následnicí matky Terezy rádi hovořili, ale ty odmítly. Museli jsme podepsat papír, na němž stálo: Žádná interview se sestrami, žádná interview s pacienty, žádná interview s dobrovolníky v rámci domova pro smrtelně nemocné; natáčecí práce ne delší jak půl hodiny. Tak nám zůstaly jen pohledy na lidi, s nimiž jsme nesměli hovořit.

Reportér: „Do dnešního dne je kritika práce matky Terezy sotva známa. Aura „města radosti“ (jak zní knižní titul o matce Tereze a její práci) s jejím domovem pro smrtelně nemocné předčí vše. Možná je to tak i proto, že dobrovolníci stěžejí vědí, co si pacienti myslí, jelikož nemluví jejich řečí. – Město radosti jsme si představovali poněkud jinak.“

Matku Terezu po celý život neomrzelo pranýřovat osamělost jako utrpení západní civilizace. Ale těmto lidem se, zdá se, nevede lépe.

Ten příběh je tak neuvěřitelný, že tým reportérů výše uvedeného filmu najal tlumočníka z Goethe-institutu, který hovořil hindsky a bengálsky, aby si s lidmi mohl promluvit. Tlumočník: „Neustále se pokoušeli získat od sester pomoc, ale ty je posílali pryč.“ Následují působivé příběhy postižených příslušníků rodiny.

Pak poprvé uvidíme těžce nemocnou ženu ležet na podlaze, zde v tomto slumu, 100 metrů před vchodem od domova matky Terezy. Lidé vyprávějí a vzájemně se doplňují: „Je nemocná, ale sestry sem nepřijdou. Pokud zdejší lidé jednoho ze svých, který je takhle nemocný, položí přímo před bránu, sestry ho nepřijmou.“ A pak slyšíme opakovaně tentýž příběh. Tlumočník: „V noci sem přicházejí členové rodin sester a berou si s sebou tolik věcí, kolik jen unesou, rýži, oblečení, léky.“ – Tak vypadá nárok na lásku k bližnímu a její skutečná podoba!

Michael Busse a Maria-Rosa Bobbi

Video, které Dr. Aroup Chatterjee natočil jeden rok před úmrtím matky Terezy, ukazuje, jak pátral v bezprostředním okolí domova a hovořil s lidmi, kteří velmi často vídávali, jak sestry vykládají zdravotní prostředky, dary a léky poslané pro chudé z celého světa. Jedna žena líčí svá pozorování. Opakovaně prosila sestry o pomoc a stále byla odmítána. Tvrdila, že sestry si ponechávají dary pro sebe. „Byla jsem velmi překvapena, nevěděla jsem, že se něco takového děje, a zeptala jsem se: ‚Je to skutečně doopravdy tak?‘“ Jeden muž to potvrdil: „**Copak nevíte, že dary prodávají v obchodech po okolí a darují je svým rodinným příslušníkům, a nikoli obyvatelům slumu?**“

Video zachycuje ženu, která hledala v dětském domově matky Terezy útočiště. Její muž ji mlátil. Proto se svými dvěma dětmi ve 22 hodin zaklepala na dveře. Sestry jí sice dovolili strávit s jejími dětmi noc ve dvoře, ale v pět ráno je pak všechny tři postavily přede dveře. Bez jídla a pití.

Sestry poslouchaly naříkání a jednoduše děti přešly. „Byla jsem velmi překvapená, že dětem nedaly ani nic k jídlu, ani sušenku, trochu mléka, zkrátka nic, a to za těchto podmínek. V dalším průběhu se jedna matka posadila se svým nemocným dítětem přímo přede dveře. Vyprávěla, že jí sestry nabídly, že si nemocné dítě vezmou, ale jen tehdy, když se ho vzdá. Odmítla, protože své dítě milovala a nechtěla o něj přijít.“ Matka Tereza: „Tady se mohou Indové učit vcítit se do utrpení Krista, proto je zde sotva lékařská péče.“ – „**Vzpomínám si na jednu ženu s rakovinou, která měla ohromné bolesti, a já jí řekla, víte, to je polibek Ježíše, znamená, že jste Ježíši na kříži tak blízko, že vás může políbit. A ta mi odvětila, řekněte Ježíšovi, ať mě přestane líbat.**“ Matka Tereza se smála! Dr. Chatterjee k tomu uvádí své mínění: „**Domnívám se, že člověk nemusí být lékař, aby věděl, jak je kruté vyprávět lidem něco takového. Zaprvé většina zdejších lidí nejsou křesťané a zadruhé lidé v Indii trpí bez ustání. Trpí od narození a na konci jejich života by jim člověk snad mohl dát trochu pokoje, než aby je dodatečně zraňoval a vysvětloval jim,**

**že utrpení je přivádí blíže Kristu, kterého většina z nich vůbec nezná. Domnívám se, že je to nemilosrdné a kruté.“**

Dr. Aroup Chatterjee

Od nedávna už se ví, že matka Tereza již brzy bojovala o svou víru. Ve svém dopise „Ježíšovi“ napsala již roku 1959: „Ve své duši cítím, že mě Bůh nechce, že Bůh ve skutečnosti neexistuje. Jestliže neexistuje Bůh, pak nemůže existovat ani duše.“ I přesto bylo jejím přáním a ctížádostí stát se svatou. Není to podvod na lidech? „Pokaždé, když jsem chtěla vyprávět pravdu o tom, že nemám žádnou víru, nedostávalo se mi slov. Má ústa zůstala němá.“

Michael Busse a Maria-Rosa Bobbi

**Náboženská fundamentalistka, demagožka, obskurantka a služebnice světské moci.**

Christopher Hitchens

**Ze zpráv, které se zčásti opírají o výpovědi někdejších spolupracovníků/ spolupracovnic společenství jeptišek, vychází najevo nehorázné pohrdání lidmi, s nímž „misionářky milosrdenství“ přistupovali k chudým.**

Je zajímavé, že řád nezveřejňuje své finance, ačkoli to indické právo pomocným organizacím předepisuje. I v ostatních zemích zůstávají data nepřístupná, tedy i v Německu. Podle odhadů se však roční příjmy pohybují na úrovni trojciferného miliónového obnosu. Správa je přitom z velké části bezplatná, vyřizuje ji 4000 sester a 300 000 dobrovolných pomocníků. To zprvu budí dojem, že dary putují bez velkých ztrát přímo k postiženým. Avšak čísla z Velké Británie (1991) ukazují, že oproti v přepočtu 5,3 miliónu německých marek příjmů existuje na straně výdajů jen nepatrných 360 000 německých marek. Co se děje se zbylými milióny? Na základě mezitím již známých informací lze považovat za jisté, že peníze z bohatých zemí do těch chudých neputují. Jakmile je v některé zemi zřízena nějaká stanice „misionářek milosrdenství“, musí se o své financování postarat sama. Někdejší jeptišky a spolupracovníci/spolupracovnice navíc informují o tom, že se věcné dary hromadí a že peníze do oblastí trpících nouzí nejsou transferovány ani tehdy, pokud dárci výslovně uvedli účel použití.

**Většina peněz skončí v Římě, na kontě vatikánské banky. Ať už se tam s nimi děje cokoli – chudým ve světě k dobru nepřijdou.** Svým finančním hospodařením matka Tereza systematicky odmítala pomoc, neboť tak neproběhla žádná výstavba efektivní organizační struktury. Sestrám se nedostává ani běžného ani následného vzdělávání, mnoho pomocných zařízení nepracuje profesionálně a zakladatelka řádu byla na tento stav očividně ještě pyšná.

Tento cynický postoj nevede jen k tomu, že darované peníze nejsou používané na plánovaný účel, ale svědci nadto popisují lidmi pohrdající zacházení, které ve stanicích misionářek mají panovat. Nemocní tuberkulózou nejsou izolováni, injekce nejsou řádně desinfikovány, **z principu se nepodávají žádné prostředky na tlumení bolesti.** Britské noviny „Guardian“ viděly v hospicích pro umírající jen „organizovanou formu odmítané pomoci“.

Jako by to ještě nestačilo, vyskytly se nyní i výtky, že je řád zapleten **do aktivit obchodu s dětmi.** Zprostředkovatelské místo ve Spolkové republice Německo je spolek Pro Infante, který je kvůli svým praktikám silně kritizován řadou expertů na adopci. Motivace je jak u misionářek, tak i u jejich německých pomocníků zdá se v první řadě ideová: Udělat z chudých pohanských dětí dobré křesťany.

To, že se jeptišky dokonce propůjčují k tomu, aby manipulovaly s dokumenty, se jeví překvapující pouze na první pohled. Jestliže vyprávění vystoupivších misionářek souhlasí, **jsou mladé ženy od začátku vystavovány velkému psychickému nátlaku, který je znám u sekt a jiných psychoskupin a jenž má za cíl zrušit identitu jeptišek.** K tomu patří co nejpřísněji regulovaný

průběh dne stejně jako odpírání spánku, cenzura četby a časté přemísťování, aby navenek nebyla otvírána žádná okna a nemohly být vybudovány žádné mezilidské vazby. Že takto přizpůsobovaní lidé mohou změnit svá etická měřítká a službou Bohu (domnělému, pozn. FIGU) vyvažovat světové právo a zájmy lidí, je dostatečně známo.

Zájem o lidi ani o změnu jejich sociální situace nositelka Nobelovy ceny neměla. Neboť jedno věděl tento anděl chudých až příliš dobře: Jen když budou i nadále existovat chudí, mnoho chudých, může být ona i nadále jejich andělem.

Gunnar Schedel

Dr. Dipankar Chakraborti, vědec z Univerzity v Jadavpuru je expert na jeden problém, který se stal novým utrpením Kalkaty: Keratóza po otravě arsenem, kožní nemoc často související s rakovinou kůže a způsobená otrávenou podzemní vodou. Vědec odhaduje, že zamořená oblast zahrnuje kolem 40 000 čtverečních kilometrů a že účinku jedu jsou vystaveny na dva milióny lidí; u 200 000 z nich se projevují příznaky nemoci, kterou dosud úřady dalekosáhle ignorovaly (k roku 1996). „Toto je cena, kterou platíme za nárůst populace,“ podotýká. „Bud' začneme drasticky snižovat křivku porodnosti, nebo bude v roce 2025 celá tato oblast pouští. **Proto je stanovisko matky Terezy k potratům tak absurdní.**“

Dr. Dipankar Chakraborti

Aby byla Tereza oficiálně svatořečenou, musel se dostavit posmrtný zázrak. Ten byl rychle nalezen v malém městě Dangram, v osobě chudé Indky Moniky Besra. Rok po smrti řádové matky se prý tato žena s bolestmi v podbřišku obrátila na sestry. Medailón s dobrou jeptiškou její problém v mžiku vyřešil – nádor v podbřišku byl zázračně vyléčen. Její manžel proti této verzi příběhu měsíce protestoval: „Moji ženu vyléčili lékaři a žádný zázrak.“ Besra předtím skutečně pobývala v nemocnici. „**Toto tvrzení o zázraku je naprostý nesmysl a mělo by být každým zatraceno,**“ míní i Ranjan Kumar Mustafi, Moničin ošetřující lékař. „Měla středně velké bujení v podbřišku, které bylo způsobeno tuberkulózou. Léky, které jí byly podány, zredukovaly cystickou uzlinu, která po roce zmizela.“ Člověk by měl vědět, že matka Tereza není mezi kalkatskými intelektuály příliš oblíbená.

Ale na dobrou věc lze přece jen ještě někdy vydat peníze, a tak alespoň Moničin manžel před svatořečením ještě včas změnil svůj názor. „Bylo to (matky Terezy) zázračné uzdravení, které pomohlo mé ženě. Nyní dostáváme, mé děti i já, s pomocí jeptišek vzdělání a mohl jsem si dovolit koupit malý kus země. Vše se změnilo k lepšímu.“ S trochou PR-tréninku se Selku Murmu jistě také naučí, že tuto část nemusí bezpodmínečně vyprávět reportérům.

Zkoumáme-li nepředpojatě životní dílo matky Terezy, musíme v jejím případě konstatovat systematické zkreslování skutečnosti a takřka úplnou absenci kritické analýzy. Mediální historii této požehnané Albánky zahájil Brit Malcolm Muggeridge – „bez něj by se svět o matce Tereze možná nikdy nedověděl,“ napsaly po její smrti noviny Catholic Times 12. října 1997. Muggeridge, fanatický konzervativce, považující sekulární liberalismus za „největší ze všech destruktivních mocí“, patřil k žurnalistům sponzorovaným institucí „Congress for Cultural Freedom“. V tomto případě se jednalo o organizaci CIA, která měla v Evropě etablovat proamerickou kontrakulturu vůči komunismu. Kromě „nekomunistické levice“ finančně podporovala abstraktní umění a „postmoderní“ myšlení coby sociálně irelevantní výrazové formy liberálních levičáků.

Pro fundamentalistu Muggeridge byla však matka Tereza figura, kterou potřeboval, aby svou ideologii rozšířil po celém světě. Podporovatele tohoto záměru našel především v USA.

Již roku 1971 prorokoval Muggeridge matce Tereze Nobelovou cenu, a ještě dlouho před její smrtí bylo rovněž předpovězeno i její brzké prohlášení za svatou. Tereza se z jeptišky stále více vyvíjela v mediální figuru, cestovala po světě za různými mezinárodními příležitostmi a v liberálních kruzích platila i jako možná reprezentační zástupkyně papeže. U každého politika, kterého potkala, se zasazovala o zákaz potratu, tabletek proti početí a kondomů. **Po dvou nezdařených pokusech jí byla roku 1979 propůjčena Nobelova cena jako výsledek dobře financované kampaně.**

*Jaká je však temná pravda o matce Tereze? Měla i jiné politické názory než politicky korektní hlavní proud? Nebyla to v podstatě dobrosrdečná a upřímná pomocnice chudých? **Chatterjee dokumentuje, že Tereza v médiích systematicky lhala o povaze a rozsahu své práce, zatímco ve skutečnosti její personál smrt spíše podporoval, než aby ji potíral, a ignoroval volání o pomoc dokonce i tehdy, přicházelo-li z nejbližší blízkosti.***

Při krizích na subkontinentu nehraje Terezin řád beztak prakticky žádnou roli. V 11. kapitole srovnává Chatterjee „Misionářky milosrdenství“ na základě různých kritérií s misíí Ramakrishny, např. v reakci na krize a katastrofy – autor vyčísluje 16 událostí posledních let, při nichž Ramakrishna poskytl pomoc, zatímco Terezin řád vůbec. Při velkých katastrofách byla „žijící svěťice“ často ve své druhé zvolené vlasti, v Římě, ve Spojených státech nebo na mezinárodním turné proti potratům. Dokonce i její duchovní poradce Edward le Joly, autor jedné z nesčíslných hagiografií o Tereze (hagiografie = výzkum a popis života svatých, pozn. FIGU), poznamenal již roku 1986 v rozhovoru s jednou sestrou, že Tereza je „ustavičně nepřítomná“. Několik pokusů princezny Diany setkat se s Terezou v Kalkatě selhalo, protože tam Tereza nikdy nebyla – setkání se tedy nakonec odehrála v Římě a New Yorku.

Zatímco neustále bědovala, jak je to hrozné, že je vzdálena trpícím Kalkaty, musela toto město, v němž jsou kontracepce a potraty bez problémů dostupné, potajmu nenávidět – zde by o utrpení „nenarozeného života“ nikdy veřejně mluvit nemohla, aniž by byla přinejmenším verbálně zlynčována, jak Chatterjee konstatuje. Reálné smrti lynčováním se však přiblížila tehdy, když v prosinci roku 1984 k tématu Bhópálské průmyslové katastrofy, při níž zahynulo tolik lidí jako při útocích na Světové obchodní centrum, prohodila pouze: „Forgive, forgive.“ (Odpusť, odpusť.) Při zabezpečování obětí nehrála ona, ani její řád roli stojící za zmínku – tu ale samozřejmě hrály v západních médiích, která všechna sdělení tisku nekriticky reprodukovala.

Kdo se nyní domnívá, že Agnesě Gonxhe Bojaxhiu je kontroverzní svatá, ten nezná dějiny katolické církve. A to člověk nemusí pohlédnout jen na svatořečení a blahoslavení z mladší doby, jako kupř. v případě Josemaria Escriva, zakladatele ultraortodoxní nátlakové skupiny „Opus Dei“, nebo na požehnání arcibiskupa Stepinace ze Záhřebu, který podporoval chorvatské fašistické hnutí ustašovců při vraždění 350 000 Srbů. Otto von Corvin psal v knize „Pfaffenspiegel“ roku 1845 (Ize velmi doporučit se tím probrat, buď v knižní podobě či na internetu!) o „milých, dobrých svatých“, jejichž hlavním výkonem bylo podle něj potlačování vlastních rozkoší za pomoci různých forem sebeodříkání sahajících až ke kastraci. Vedle toho se první svatí zabývali především tím, aby vykořenili nenáviděné pohanství. Svatý Mikuláš z Myry, dnes známý svým zpodobněním na reklamách Coca-Coly, zničil početné pohanské chrámy pohanské bohyně Diany – jeho svátek je 6. prosince, shodou okolností na Dianiny narozeniny. I svatý Martin zničil mnoho svatých a mimoto kácel i nábožensky uctívané stromy. A svatý Cyril Alexandrijský v roce 415 rozkázal či trpěl brutální zavraždění pohanské učenkyně Hypatie. Hypatie byla tak známá, že ji dokonce i křesťanští učenci jako Socrates Scholasticus nejvyšší měrou chválili jako krásnou, moudrou, ctnostnou ženu.

Erik Möller

Dne 10. srpna 1999 krátce o tomto tématu hovořili při 275. kontaktním rozhovoru Billy a Ptaah, zde je výňatek:

**Billy** ... Pak něco jiného: Možná je ti známo, že takzvaná »matka Tereza« má být zanedlouho v rychlém procesu svatořečena. **Ty sám jsi mi ale ohledně této ženy řekl, že je to kriminálnice, která pod rouškou víry a náboženství páchá, resp. spáchala těžké zločiny, neboť mezitím už zemřela. Jak od tebe a z různých pozemských zdrojů vím, byla to zlodějka dětí, které kradla mnoha indickým matkám a za drahé peníze je prodávala bezdětným cizincům. Matkám, kterým děti ukradla – ve spolupráci s ostatními sestrami ze svého řádu –, vyprávěla, že děti jí svěřené zemřely atd. Dále si také nahrabala miliony dolarů na darech, které jí byly svěřeny, aby jimi zmírnila nouzi trpících a postavila za ně nemocnice a pečovatelské domovy atd. Všechno to množství dolarů, které jsi mi ještě před nedávnem vyčíslil na 3,5 miliardy a které matka Tereza z větší části vyžebřala a gaunersky vyloudila od hlav států a hospodářských předáků atd., se nikdy nevydaly na účely, které uváděla. Jen málo dolarů putovalo skutečně na zmíněné účely, zatímco velký zbytek, totiž více jak 1,7 miliardy – pokud si správně vzpomínám na tvé údaje –, tato podvodnice odnesla do Říma, aby naplnila papežskou pokladnici. Může se to takto otevřeně ponechat a rovněž to uveřejnit, nebo bych o tom měl raději pomlčet?**

**Ptaah** To, co jsem ti uvedl v souvislosti s touto podvodnickou malou ženou, odpovídá skutečností a jsou to fakta, takže se tato vysvětlení také smí otevřeně zmínit.

Tolik tedy hlasy, které matku Terezu, resp. způsob jejího jednání, její postoj, hrabivost a kriminalitu stavějí na pranýř.

Agnesě Gonxhe Bojaxhiu, alias matka Tereza, nevyrostla v chudobě, pocházela z velkoburžoazního domu. Její otec byl šéfem obchodního podniku. I po jeho brzké smrti měla rodina dobrý příjem. Agnesě a jejím oběma sourozencům se dostalo vynikajícího školního vzdělání.

Agnesě Gonxhe Bojaxhiu se vyvinula v nanejvýš zchytralou, hrabivou, bezcitnou, sadistickou, zákeřnou a prolhanou ženu chorobně toužící po renomé a disponující krajně silnou vůlí. Ženu, která žíznila po uznání a byla schopna klamat celý svět ve stěží překonatelné míře. Jak bylo možné, že se takto proslavila, tolik toho dosáhla, požívala neobyčejné volnosti a mohla nahrabat miliardy? **Její tajemstvím byla zástěrka křesťanství a její domnělá láska k bližním. Využila náboženského zaslepení lidstva, což zase jednou dokazuje, že bludná víra poškozují rozum a úsudek.** Jak víme z dobře informovaného zdroje, tak ona sama byla zcela bez víry – stejně jako tomu bylo a je v případě mnoha církevních činitelů a činitelů až po mnohé papeže.

Bůh, bozi, svatí a vše, co spadá do této kategorie, jsou smyšlenky lidí. Bludná víra v Boha je choroba lidského mozku srovnatelná se schizofrenií. Tato nemoc se geneticky dědí na potomstvo a patřičná výchova se stará o to, aby mohla dále prospívat a bujet. Čím výraznější tato dědičná vloha je a čím silněji je v aktuálním životě podporována, tím více se může zvrhnout v chorobné bludy, fanatismus a nejhorší sektářství anebo může člověka docela jednoduše zotročit, zatížit a držet ve víře, že toto je normální. Z toho nevyjímaje ani hlavní náboženství, a tedy ani zemské církve, neboť i ony vykazují silné sektářské rysy a představují vlastní původ bujícího sektářství. Jeden nežít se tak radí vedle druhého.

Náboženství, sekty a falešné filosofie se všemi svými blouznivci, fanatiky, mocichtivci a tuze zbožnými živly na naší planetě způsobily, že se Tvořivě-přírodní zákony a doporučení se svou vysokou etikou a morálkou stále více vytrácely a byly rozmlženy a zfalšovány bludnými učením a lidskými výplody. Všechny dobré ctnosti lidské povahy, jako soucit, upřímnost, láska k bližnímu, pocit zodpovědnosti, disciplína, hřejivost soucitu, poctivost, spravedlivost a ctihodnost atd. nemají s náboženskou vírou absolutně nic společného, přičemž tyto ctnosti víra ani nikterak nepodporuje. V zásadě jsou všechny tyto vysoké hodnoty přítomny již tehdy, když forma Tvořivé energie a blok vědomí 21. dne po zplození vstoupí do nového drobného

*lidského plodu. Tyto hodnoty se tedy nedostavují až v průběhu života, nýbrž jsou v zásadě přítomny v bloku vědomí nového člověka. Člověk je však musí ve svém životě hledat, postihnout a v rámci sebevýchovy rozvinout a pěstovat. Náboženská víra k tomu zapotřebí není – pouze přiměřená, dobrá a poctivá výchova a sebevýchova –, neboť ta se, byť byla geneticky zděděna, rozvíjí až později vinou chybné a na náboženském sektářství založené výchovy, jakož i okolními vlivy tohoto druhu. Všichni ti vyfantazírovaní, imaginární bozi všech náboženství a sekt – vedle jejich guruů atd. – požadují od svých věřících bezpodmínečnou poslušnost, vzývání, zbožňování a slepou víru, jinak na ně čekají drakonické tresty, peklo a očistec anebo pozdější špatné inkarnace atd. – a tiž zlovolní bozi mají být údajně bohy lásky, soucitu, spravedlivost, míru, obsáhlé svobody a harmonie a požadovat od svých věřících shovívavost, lásku, spravedlnost a soucit atd.!*

*Takzvaná hlavní náboženství, jakož i jejich takřka nespočetné sekty, resp. jejich zástupci, vykládají vlastnoručně zfabulovaná »boží příkázání« podle libosti, a šířili od nepaměti až po dnešní dobu ta nejttotalističtější a nejhůře vědomí zotročující bludná učení, která jen lidské mozky, choré bludem náboženského sektářství, mohly a mohou vymyslet. Především křesťanské církve, které se samozvaně povznášejí nad všechny pochyby a nárokují si absolutní neomylnost a pravdu, kráčí krvavou stopou válek, mučení, vražd, zabíjení, inkvizice a zločinů vši možné krutosti; a všechny v poslední době odkryté zlořády církevních institucí ukazují, že se na tom odjakživa mnoho či vůbec nic nezměnilo a že mnozí církevní představitelé a představitelky jsou stejně jako dříve schopni všeho zvráceného zla.*

*V kontrastu s tím učí Učení Tvořivé energie, že Tvoření, Universální vědomí coby pratvůrčí energie a síla všech věcí a existence nikdy a nikdy nezasahuje do žádných záležitostí života a existence lidí, zvířat či rostlinstva a ani do světového dění. V zásadě jen nechává působit své zákony a doporučení ve formě kauzality. To se vztahuje rovněž na utrpení, o němž „tuzé zbožní“ jedinci, jako taková matka Tereza, prohlašují, že je zde proto, aby lidem přiblížilo Boha. Ve skutečnosti však trápení rovněž spočívá na Tvořivě-přírodních zákonitostech kauzality. Začne-li člověk nějakým způsobem trpět, pak toto utrpení vychází z průběžných aktuálních okolností, což zahrnuje přírodu, která je anebo byla dohnána ke zvrhlosti. Vše má svůj logický, přirozený průběh, svůj zcela přirozený původ, který je určen Tvořivě-přírodními kauzálními zákony a doporučeními. Jestliže se do nich člověk nezačlení, pak tím sám podporuje nějaké utrpení, podle okolností nejrůznějšího druhu. Tento fakt ozřejmuje, že člověk je v každém ohledu sám odpovědný za všechno své trápení a neštěstí atd., ledaže je soužen trápením a škodami, jež způsobili jiní lidé či jiné nezaviněné příčiny. Každý člověk disponuje při svém narození zcela novým vědomím a novou, zcela ryzí a čistou osobností, aniž by byl vázán karmou či něčím podobným v důsledku nějakých přečinů v minulém životě.*

*Nyní ještě krátká zmínka o přelidnění: Přelidnění nadále závratně roste a přináší lidem nevýslovné utrpení i proto, že k tomu samozvaná „misionářka milosrdenství“ velice přispěla. Vozila se dlouhá léta po celém světě (samozřejmě zadarmo) a přikazovala lidem, aby se množili – podle vůle papeže v Římě a na základě nesmyslného požadavku imaginárního biblického Boha: »Budte plodní a množte se«. (Kniha Genesis, 1.28). Hlásala, že zabránění početí je dílem ďábla a že potrat je v každém, skutečně v každém případě, nutno co nejostřeji odsoudit, byť by plod vznikl znásilněním. Namísto aby svým svěřencům umožnila člověka důstojné umírání či opětovné uzdravení a vybudovala rozumnou a užitečnou infrastrukturu, profilovala se raději se svými mylnými názory po celé planetě.*

***Vskutku, to všechno ukazuje, jak nestydatě tato po čiré moci dychtící žena, ukrytá pod bílou kutnou s třemi modrými proužky, dokázala využít bludnou víru mas.***

*Zdroje:*

- Aroup Chatterjee: „Mother Teresa, The Final Verdict“, knihu lze v úplném znění stáhnout na stránkách nakladatelství. Jedná se o 400stranné a kompletně zdroji doplněné sumaré Terezina životního díla.



- *Walter Wüllenweber: Článek v časopise Stern z 10. 9. 1998. „Nehmen ist seliger denn geben. Mutter Teresa: Wo sind ihre Millionen?“ („Brát je požehnanější než dávat. Matko Tereso: Kde jsou vaše milióny?“)*
- *Tariq Ali a jeden text od Christophera Hitchense, dokumentární film z roku 1994 „Hell’s Angel“ („Anděl z pekel.“)*
- *Christopher Hitchens, skvělý britský spisovatel, napsal knihu s titulem: „Misionářství: Matka Tereza v teorii a praxi.“*
- *Erik Möller. Jeho článek vyšel 19. 10. 2003 při příležitosti blahořečení Agnesě Gonxhe Bojaxhiu, alias matky Terezy; lze si přečíst v internetovém magazínu Telepolis.*
- *Susan Shields: „Mutter Teresas Haus der Illusionen“ („Dům iluzí matky Terezy“.) Zpráva někdejší „sestry milosrdenství“, která 10 let sloužila řádu.*
- *Marianne Sammer: Mutter Theresa, C.H. Beck Verlag, Mnichov 2006, 128 stran.*
- [www.calcuttarescue.ch](http://www.calcuttarescue.ch), zpráva o Dr. Jackovi Pregerovi a jeho životním díle (jde to i se správnou zdravotní pomocí).
- *Gunnar Schedel: „Selig sind die Armen; ihre Menschenverachtung weist Mutter Teresa einen Platz unter den Englein zu.“ („Blažení jsou chudí; její pohrdání lidmi řadí matku Terezu po bok anděličků.“) Prvně zveřejněno v magazínu MIZ 4 / 99.*
- *Dr. Dipankar Chakraborti: Jeho citát byl vyňat z článku Tiziana Terzaniho, který vyšel v časopise „Der Spiegel“ (47 / 1996) pod názvem: „Eine Heilige erster Klasse.“ („Prvotřídní svatá.“) O Dr. Chakrabortim a jeho práci ohledně znečištění podzemních vod arsenem v Indii existuje na internetu mnoho příspěvků.*

Brigit Kellerová, Švýcarsko

**Ptaah** To, co Brigitt napsala, má celkově dobrou kvalitu a odpovídá to ve všech ohledech skutečným. Článek se velmi dobře hodí ke zveřejnění v nějakém bulletinu. Protože se bulletinový spis po internetu celosvětově rozšíří a přečte si jej mnoho pozemšťanů, lze tím dosáhnout velké a rozsáhlé osvěty ohledně skutečných faktů okolo této opovržením hodné »matky Terezy«.

**Billy** To si s Brigitt také myslíme. Shledáváme rovněž, že tento článek vlastně patří i do kontaktních zpráv, proto jsem ti ho předložil k přečtení, abychom o tom mohli mluvit. Co mě ohledně této věci ale ještě udivuje je: Proč nechávala tato dáblská žena ostříhávat vlasy svým již beztaková trápeným a na smrt odsouzeným obětem?

**Ptaah** Kriminálně tak nahrabala velmi mnoho peněz, neboť vlasy s velkým ziskem prodávala obzvláště v Evropě a v USA výrobcům vlasových náhražek.

**Billy** Máš tím na mysli paruky a příčesky?

**Ptaah** To je smysl mého vysvětlení.

**Billy** A to, co jsi řekl v roce 1999 při 275. oficiálním kontaktním rozhovoru o gaunersky vymámených finančních obnosech a o tom, co z nich patolízalsky vysypala papežovi do Říma, to je správně a v kontaktní zprávě tedy není žádná tisková chyba, že?

**Ptaah** Ty údaje jsou bezpochyby správné. Tato zvrácená osoba vyloudila od bohatých i chudých po celém světě celkem 3,5 miliardy amerických dolarů, z nichž 1,7 miliardy přihrála papežům do Vatikánu v Římě. Její vlastní kariéra začala 10. září 1937 v Darjeelingu v Indii, přičemž se dlouhá léta všemi myslitelným prostředky snažila uskutečnit své plány, které pojala již velmi záhy. Vlastní počátek se jí za tím účelem podařil v roce 1949, kdy v jednom kalkatském slumu otevřela první školu a mohla se tak vkrást do přízně papeži Piusovi XII., který působil mezi lety 1939 až 1958 a podporoval tuto falešnou

misionářku všemi možnými prostředky, jimiž jen disponoval. Dále jí také coby vrchní představené udělil povolení k vybudování »Společenství misionářek milosrdenství«, v jehož čele působila až téměř po sklonek svého života. Následovník Piuse XII., Jan XXIII., této ženě rovněž propadl v každém ohledu a rovněž jí podporoval, a když v roce 1963 zemřel, přešlo totéž dědictví i na papeže Pavla VI. a pokračovalo až do roku 1978. Pak ale přišel papež Pavel I., který se od podlostí této ženy distancoval stejně jako od všemožných machinací a intrik ve Vatikánu, což ho ovšem stálo život, neboť byl zavražděn. Jak víš, vykonával svůj úřad jen 33 dní, načež byl dne 29. září 1978 nalezen mrtvý. Na jeho místo byl pak obratem zvolen papež Jan Pavel II., který v dědictví předchozích papežů ohledně intrik a napojení na Agnesě Gonxhe Bojaxhiu, což bylo přece ve skutečnosti pravé jméno této opovržením hodné ženy, pokračoval dál. Tento papež jí pak při jedné audienci přislíbil, že jí blahořečí. Vysvětlit je k tomu zapotřebí ještě to, že se již v době papeže Piuse XII. začala vkrádat do přízně velkými milodary, což činila až téměř do své smrti. Ona a její řádové sestry se zavázaly k tomu nikdy nepracovat za peníze nebo pro zámožné, avšak tento závazek byl ryzí výsměch, neboť vpravdě se staraly v bídou postižených čtvrtích jen o svůj vlastní profit a své vlastní blaho, obzvláště pak tato vrchní představená, která se směšně nazývala matka Tereza. Odložení nebo matkám odebrání kojenci a děti byli prodáváni do celého světa za horentní sumy peněz a nemocní, hladovějící a umírající byli bíděně týráni a vystavováni velkým bolestem – až do okamžiku svého bíděného umírání a smrti. V roce 1952 otevřela tato zvrácená křesťanská licoměrnice dům »Nirmal Hriday«, což přibližně znamená »Ryzí srdce«. Ve skutečnosti se jednalo o nemocnici a »úmrtí dům«, ve kterém v průběhu času nakonec v úděsné bídě zemřely tisíce bezbranných a trpících lidí, vegetujících za nelidských podmínek.

**Billy** Děkuji. Tvé vysvětlení ještě doplním k článku v bulletinu. Pak mám ještě jednu otázku ohledně pozemského Měsíce; k němu jsi mi roku 1975 na Velké cestě říkal, že se každý rok o dobré 4 centimetry vzdaluje od Země. O tom jsme od té doby i opakovaně ve svých hovorech vyslovovali poznámky, což jsme činili v našich rozhovorech i tento rok. Roku 1975 jsi ovšem uvedl ještě přesnější údaj o tom, jak moc se Měsíc každoročně vzdaluje od Země. Říkal jsi také, že potrvá miliardy let, než se definitivně vyváže z oblasti Země. Nyní mi byla položena otázka na přesnou vzdálenost, o jakou se tato oběžnice každým rokem vzdaluje od Země, nicméně já tvůj přesný údaj v centimetrech a milimetrech, který jsi mi roku 1975 uvedl, už neznám, a proto bych se tě chtěl na něj ještě jednou zeptat. Možná že mi můžeš v tomto směru uvést dnešní přesnou míru, neboť ta se třeba mezitím poněkud pozměnila?

**Ptaah** Přesná míra obnáší v současné době stále ještě 3 centimetry a 8 milimetrů za rok. Avšak nyní, milý příteli, bych se rád informoval o tom, jak pokročila Pierova práce na knize fotografií?

**Billy** To jsem věděl, tedy právě to, že se na to budeš tázat, a tak jsem se o tom u Piera informoval. Říkal, že věc postupuje kupředu a že má v tomto měsíci dovolenou, načež bude vyřizovat hlavní díl práce na této knize.

**Ptaah** To je potěšitelné. Vyříd' mu můj dík za jeho snahy.

**Billy** Když už jsme u knihy fotografií, pak bych měl ještě jednu další otázku ohledně toho, co jsi 7. července během 542. oficiálního rozhovoru řekl ve věci elektronických knih. Chtěl jsi po ukončení oficiálního rozhovoru ještě podat další vysvětlení, ale během naší dodatečné rozmluvy na tento záměr nedošlo.

**Ptaah** Ano, pamatuji se. K vysvětlenému jsem chtěl ještě dodat, že čtení elektronických knih je velmi škodlivé pro činnost vědomí a pro materiální mozek. Když totiž člověk při čtení elektronických dat tato data jen přijímá, avšak v dobré míře je nezpracovává svým rozumem, úsudkem a logikou, tak tím pomalu ale jistě ochuzuje své vědomí a to pak zakrňuje. Dále si tím ale i plíživě poškozuje mozek, neboť probíhá proces jeho zmenšování, přičemž i roste tělesná hmotnost a objevuje se nekontrolovatelná agresivita a pomalá ztráta rozumu. Všechny tyto negativní jevy plynou i z užívání všech ostatních elektronických médií jakéhokoliv druhu, pokud na ně člověk přenáší nezbytnou práci svého vědomí

a už nevyvíjí žádnou zásadně vlastní, kontrolovanou, logickou, rozumovou a úsudkovou činnost vědomí. Pokud člověk prostřednictvím digitálních médií jen konzumuje a zanedbává tím práci svého vědomí, tak to vede ke zlým následkům v podobě všeobecného zakrňování ratia, paměti, jakož i psychiky a těla. Člověk také ztrácí ideje, motivaci a zájem ve věci všeobecného tělesného otužování a zocelování, ve věci vědomostních zájmů a dobrého a spořádaného způsobu života atd.

Japonský fenomén

## Švýcarští chlapi se izolují

L. Hanselmann – Dětské pokoje jako úkryt: Stále více mladých Švýcarů se kompletně odtrhuje od veřejnosti. Tento fenomén je už velmi dobře znám v Japonsku. Odborník se pokouší o vysvětlení.



Mnoho postižených zvaných hikikomori se stáhne do svého pokoje a stráví v něm celý den na počítači a před televizí.

Zavřou se na dlouhé měsíce do svého pokoje, přeruší kontakty a už ani skoro nechodí na záchod. Civilizační choroba zvaná hikikomori přišla do Švýcarska. 12 000 mladých lidí patří zde ve Švýcarsku k těmto eremitům moderní doby, píše »Sonntag-Zeitung«. Každý odborník zná tucty podobných případů od rodičů, kteří svému dítěti musí jídlo doslova postavit před dveře pokoje.

Oficiální pojmenování tato nemoc ve Švýcarsku zatím nemá. V Japonsku je tomu zcela jinak: Podle odhadů tam jevem hikikomori trpí více než milion lidí – 80% z nich jsou mladí muži. »Sociální izolaci chlapců od společnosti lze srovnat s anorexií u děvčat,« říká ženevská psychiatricka Monique Gautheyová. Dotyční si celé dny hrají na PC nebo se jen dívají na televizi. »V nejhorších případech jsou apatičtí a straní se i médií.«

### Deprese nebo závislost na internetu

Podle Daniela Bindernagela, vedoucího lékaře psychiatrických služeb pro děti a mládež v St. Gallenu, dotyční často trpí psychickým onemocněním jako např. depresí a jsou zatíženi řadou vnějších konfliktů. »Špatná známka ze zkoušky nebo rozvod rodičů způsobí, že pohár může přetéct.« Izolovat se je pak jednodušší než se problémům postavit čelem, doplňuje Franz Eidenbenz. Podle tohoto psychologa z oblasti nových médií souvisí totální izolace často i se závislostí na internetu. »Tento fenomén se bude ještě zvětšovat s narůstajícím významem nových médií.«

Zdroj: [www.20minuten.ch](http://www.20minuten.ch) Curych, neděle, 19. srpna 2012

**Billy** Platí to všeobecně pro elektronickou zábavu a informace, tedy i ohledně internetu, facebooku, iPadu, počítačových her atd. a všeho dalšího, co v tomto směru existuje a v budoucnu ještě přijde?

**Ptaah** Tak tomu skutečně je.

**Billy** Pak lze ovšem říci, že pozemšťané vlivem digitálních médií propadají pomalu, ale jistě hloupnutí, stávají se stále neschopnějšími života, jejich mozek se pomalu smršťuje, a tím pádem se zmenšuje a stává neschopnějším akce, a tak jsou lidé stále hloupější a omezenější?

**Ptaah** Tento zlořád lze pojmenovat i takto. Nejsou to jen elektronické knihy, které u člověka vyvolávají škody v oblasti vědomí a ratia, neboť je třeba v této souvislosti zmínit i všechna digitální informační

média, jakož i všechny takzvané herní konzole. Rozmanitostí digitálních médií všeho druhu jsou ohrožovány zcela obzvláště děti a mladiství, stejně jako dospělí, kteří jsou na těchto médiích závislí. Vlivem toho všeho postupně zakrňuje jejich životaschopnost, schopnost obstát a vytrvat v životě, pocit vlastní hodnoty, osobní schopnost rozhodování, myšlenkový a citový svět, stejně jako síla vlastní iniciativy. Toto všechno je natolik silně narušováno, že notně upadá dokonce i soucit, smysl pro právo a pořádek, jakož i spravedlnost a poctivost. Z toho plyne anarchie, lhostejnost, svévolnost, pohrdání životem, ztráta vědomosti a moudrosti, bezcitnost a zvrácené agrese, a sice až po bezskrupulní, lehkomyšlné a zvrhlé ubližování spolubližným. Dále z toho vznikají i faktory bezmezného nezodpovědnosti a ohrožování nebo ničení vlastního života či života ostatních lidí.

### **Fenomén hikikomori: Tisíce mladých Japonců neopustí po celé roky svůj byt**

18. září 2023

Během pandemie celá řada z nás skončila na kratší či delší dobu izolovaná od svého okolí. A valná většina z nás to nenesla příliš dobře. Člověk je tvor společenský a lidský kontakt nám nedokáže nahradit ani technologie, umožňující nejrůznější způsoby komunikace. O to podivnější se nám může zdát, když se někdo dobrovolně uzavře ve svém pokoji na celé roky, někdy i desetiletí. V Japonsku jsou takových lidí tisíce.

Je obecně známé, že v Japonsku jsou na lidi kladeny obzvláště velké nároky ať už při studiu či v práci. Touha být nejlepší, úspěšný, krásný a bohatý ale nepřináší jen ovoce. Japonsko například patří mezi země s nejvyšším počtem sebevražd ročně. Sociální nátlak na lidi ale vytváří i zvláštní fenomén zvaný hikikomori.

Označují se tak osoby, které déle jak šest měsíců neopustily svůj byt, či jen pokoj (často v domově rodičů). Tento trend poprvé zaznamenal psychiatr Tamaki Saitó v roce 1998. Do jeho ordinace stále častěji přicházeli rodiče, jejichž potomek – častěji syn – se zcela izoloval od okolního světa a přestal opouštět svůj pokoj. Saitó jim začal říkat hikikomori – „odtržení“ – a definoval je mimo jiné i absencí psychické poruchy, která by sociální izolaci odůvodňovala. V Japonsku je podle odhadů zhruba jeden milion takových lidí.

Důvody pro odloučení od společnosti uvádějí hikikomori různé, tím nejčastějším je ale taková či onaká varianta neschopnosti žít v tak soutěživé společnosti. Jakýkoliv neúspěch je v Japonsku, ale i dalších asijských zemích, doslova cejchem neschopnosti. Kritika, která hraničí až s šikanou, pak lidi postupně nutí uzavírat se do sebe – obrazně i doslova. Hikikomori pak tráví dny uzavření v maličkých místnostech, které opouštějí jen v nejnnutnějších případech.

Jejich hygiena je na ultra nízké úrovni, sociální schopnosti mají ještě horší. Jsou zalezlí před počítačem, který jim poskytuje vše, co potřebují – zábavu a často i práci (pokud jsou schopni si nějakou najít a udržet). A v dnešní době, v Asii obzvláště, je neuvěřitelně snadné nechat si doručit absolutně cokoli až domů. O tom nás ostatně poučila pandemie covidu-19 i v Česku.

Právě toto onemocnění, které způsobilo v řadě zemí karantény národních rozměrů, je pro hikikomori, kteří se snaží uzdravit jen další ranou osudu. Ranou, která k dobrovolné izolaci na celá desetiletí může přivést stovky dalších lidí.

Zdroj: <https://www.reflex.cz/clanek/fotogalerie/106235/fenomen-hikikomori-tisice-mladych-japoncu-neopusti-po-cele-roky-svuj-byt.html>

**Billy** To je skutečný bludný kruh, který však lidé nerozeznávají a nechtějí si jej přiznat. Proto ani není divu, že z digitálních médií stále více lidí onemocňuje ve svém vědomí, ve své psychice a na těle, a také po stránce rozličných způsobů svého chování, které jsou narušovány; a není ani divu, že se lidé dokážou navzájem stále méně snášet a že jsou stále agresivnější, nepoctivější, nepřátelštější a pomlouvačnější atd. Budování dobrých mezilidských vztahů už nemá žádnou šanci. A pomyslí-li na to, jak závažnou roli při tom hraje i ta nesnesitelná hudební disharmonie – právě ve smyslu disharmonického kraválu a rámusu vyluzovaného z týraných hudebních nástrojů, kvůli křiku, skřeku a řevu takzvaných »zpěváků/zpěvaček« –, tak v tom vidím už jen poslední špetku nezbytnou k tomu, aby se tím dokonala katastrofa. Že se vše pořád zhoršuje, k tomu ještě závažně přispívá i celé sektářství hlavních náboženství a jejich sekt. Většina lidí na Zemi není dodneška ještě dostatečně chytrá na to, aby rozpoznala, že nesmírně velkou vinu na vši bídě, na veškeré nouzi a na všech válkách a zlu nesou náboženství a sekty. Nábožensko-sektářská bludná víra sice od pradávna destruktivně působí v pozemském lidstvu, ale

většina těch, kteří jsou nábožensky a sektářsky věřící, je tak hloupá a nesamostatná, že není s to rozpoznat skutečnost a její pravdu. A tak lidstvo nedochází ke skutečnosti a její pravdě, a proto ani nemůže rozumět tomu, že ani jednotlivci, ani celé lidstvo nezačne být pokojné, počestné a spravedlivé pomocí nábožensko-sektářské víry a modlení. V důsledku toho se pozemšťané ani neobracejí k Tvořivě-přírodním zákonům a doporučením, a tím ani k lásce, soucitu, míru, svobodě a harmonii. Náboženská a sektářská víra, a rovněž ani na ní založené modlení, nevede k pravé spravedlnosti, jakož ani k zastavení válek a teroristických činů. Víra a modlení v náboženské a sektářské podobě ale rovněž nepřispívají ani k tomu, aby se pozemšťané osvobodili od své nenávisti, od své falešnosti, od své necitelnosti a touhy po odplatě a pomstě. Nevedou ani k tomu, aby se pozemšťané oprostili od své touhy po majetku, sobectví a žárlivosti, od své agresivity, lží, podvodů, pomluv a úhrnně všech chybných způsobů chování, jak je to žel již od nepaměti. Aby se člověk změnil k lepšímu a všechny dobré hodnoty proměňoval energicky v činy, to nevyžaduje ani náboženskou, ani sektářskou víru a modlení, nýbrž odvalu ke skutečnosti a její pravdě, a stejně tak odvalu k iniciativě obrátit se k Tvořivě-přírodním zákonům a doporučením a žít a jednat podle nich. To ale vyžaduje zdravou motivaci a dobrou vůli každého jednotlivce – což většině pozemského lidstva ale chybí, a sice hlavně v důsledku nábožensko-sektářské bludné víry a s ní souvisejícího falešného modlení. Má-li se to celé změnit k lepšímu a dobrému, tak musejí lidé rozpoznat skutečnost a její pravdu, musejí se chopit odvahy a proměňovat v činy vše, co nezbytně a důležitě vyžaduje změnu. K tomu patří i to, že lidé už nebudou více trpět žádné despoty, diktátory, tyrany ani sektářské vůdce všeho druhu atd., ale vyženou je a už nedovolí, aby se dostávali do vedoucích pozic. Takže je také zapotřebí, aby se národy od těchto elementů osvobodily, aby vinou takovýchto agitátorů už nemohlo docházet k ujařmování, teroru, válečným akcím ani oklamávání, aby již nemohly být rozšiřovány bludné nauky a nemohly být již působeny ani jiné zlořády, a sice ani ve věci šíření náboženských a sektářských bludných učeních. Lidé by měli zohledňovat a naplňovat už jen Tvořivě-přírodní zákony a doporučení, přičemž musejí rovněž pochopit, že Tvoření není Bůh ani božstvo, nýbrž čistá duchovní energie, která je ztělesňována svými přírodními fyzikálními zákony a doporučeními a existuje pouze v této duchovně-energetické podobě.

**Ptaah** To je čisté Učení Tvořivé energie, a tak je to v pořádku. Není k tomu zapotřebí nic dodávat.

**Billy** Dodatek ani neočekávám. Pak mám jednu otázku, s níž si již dlouho lámu hlavu: Před delší dobou se odehrál jeden případ zabití dítěte, kdy matka vrhla své malé dítě do řeky, načež jej voda strhla pryč a samozřejmě se utopilo. O této události jsem se nejprve dočetl v novinách, načež mne o celé této věci rovněž informovala i jedna příbuzná této matky a tázala se mne na radu v tom smyslu, jak se má jako nepřímá zúčastněná osoba, tedy jako blízká příbuzná, vůči této matce chovat atd. Bylo mi řečeno, že dotyčná matka je ženou bratra této příbuzné, přičemž manželský vztah těch dvou byl prý velmi špatný, neboť ten bratr prý svoji manželku masivně šikanoval. Vinou všech těch rozepří a všech ostatních zlých problémů se prý ona – která v průběhu manželství přivedla na svět tři chlapce – psychicky zcela zhroutila a stalo se z ní zoufalé klubko neštěstí, a tudíž se nakonec pomátla, ztratila nervy a takřikajíc přišla o rozum, a v této situaci nechala svého nejmladšího syna utopit v řece. Tomu maličkému nebylo ještě ani půl roku. Inu, jelikož jsem i já ve svém manželství zažíval ze strany své bývalé ženy mnoho věcí v témže rámci a jelikož jsem s ní více než třicet let prožíval pravé peklo a učiněné katastrofy, dříve než vše ukončil rozvod, tak jsem dokázal pro tuto matku po tom všem, co mi bylo řečeno, projevit pochopení. Proto jsem své známé poradil, aby s ní navázala kontakt a radami jí napomáhala, přičemž jsem té známé i sám udělil patřičné rady. Tento kontakt pak ta známá i skutečně navázala, když dotyčná matka nebyla ve vězení, ale byla ubytována v ženském domově a psychiatricky léčena. Z toho se mezi oběma švagrovými vyvinul dobrý mezilidský vztah, což dříve nebylo možné. Při následujícím soudním jednání byla pak ta matka osvobozena, avšak oba její větší chlápci byli dáni do péče otce, jemuž bylo přiřčeno právo na výchovu; poté proběhl rozvod a on si již krátce nato

»pořídil« novou partnerku. Lítost neprojevoval, a tak se jeho nové životní družce u něj zřejmě rovněž nebude dařit nejlépe.

**Ptaah** Hovoříš o ...

**Billy** Přesně. Nad celou tou věcí se častěji zamýšlím, a tak se své známé někdy tážu na to, jak se její švagrové nadále daří. Přemýšlím také o tom, jaký důvod vězel za jejím činem, neboť normální člověk, který sám neprožil mnoho trápení, nouze, bídy ani peklo, dokáže stěží pochopit, proč matka zabije své dítě. Z čistě psychologického pohledu hádám, že uvedený zoufalý čin spáchala nejen kvůli naprosto zdemolované psychice, ale i kvůli sebelítosti a sklíčenosti, přičemž v tom musely hrát nějakou roli i pomstychtivé pohnutky proti teroristickému manželovi, takže ho chtěla smrtí toho kojence potrestat, aby trpěl i on. Můžeš k tomu možná něco povědět, tedy právě k tomu, zda je má domněnka správná, nebo není? Takové případy zabití dítěte se odehrávají stále znovu, a sice jak ze strany matek, tak ze strany otců. V tomtéž nebo podobném rámci se všechny tyto věci odehrávají jistě i v případech sebevrahů, neboť mnozí se připraví o život, protože tím chtějí, což je naprosto pomatené, ve svém šíleném, chorobně hloupém a nelogickém myšlení způsobit druhým škodu a trápení. Anebo propadli bludné představě, že viníci začnou smýšlet lépe a změní se k dobrému, což si patrně myslí i matky a otcové, kteří vinou takovýchto hrubě pitomých myšlenek a pocitů usmrtí své děti.

**Ptaah** Tvá domněnka není jednoduše jen domněnkou, ale vše odpovídá v plném rozsahu faktu patřičné skutečnosti. Ta matka, resp. švagrová té ... musela být v naprosto bezvýchodné situaci, která ji přivedla k zoufalství. Stav zoufalosti s sebou zákonitě přináší i sklíčenost a sebelítost atd., jakož i beznaděj a zvrhlé myšlenky a pocity, jež vedou jednak k suicidiálním, resp. sebevražedným pohnutkám a jednak nelogicky k pohnutkám pomsty vůči osobě, která zavdává důvod celého zlého problému. Při takto se vyskytujících myšlenkách a pocitech pomsty hraje vždy nelogicky roli falešná naděje, že provinilá osoba, která je odpovědná za psychicko-vědomní a zpravidla i tělesné zhroucení zoufalého člověka, má sama vytrpět velký bol tím, že její milované dítě – nebo nějaký jiný člověk, kterého miluje – bude usmrceno. A co dále vysvětluješ ohledně těch sebevražd atd., tak to se rovněž shoduje s danostmi, jež se stále znovu, již od nepaměti vyskytují.

**Billy** Děkuji za tvé potvrzení. Podívej se semhle, dostal jsem tuto otázku a chci ji otevřeně zodpovědět v nějakém bulletinu. Chceš k tomu, prosím, něco povědět?

## Čtenářská otázka

*Jak hodnotíš takzvaný evropský záchranný padák ESM (Evropský stabilizační mechanismus) Můžeme tím zachránit finančně slabé státy, jako jsou Řecko, Portugalsko a Itálie atd.? Kdo nám řekne, kam skutečně přijdou všechny ty miliardy, které napumpujeme do tohoto »bezpečného sudu«? To všechno je tak komplikované pochopit, že si skutečně přeji, aby mi to někdo vysvětlil. Ty a Ptaah už asi o těchto věcech nehovoříte, mohl by ses na to ale výjimečně přece jen zeptat?*

*Hans Beyer, Německo*

**Ptaah** K tomu bych se nechtěl vyjadřovat, neboť již neodpovídá našemu záměru, abychom se vypořádávali s takovýmito nesmyslnostmi pozemšťanů. Bude tedy patrně na tobě, abys napsal patřičnou odpověď do bulletinu.

**Billy** Vlastně jsem si myslel, že to řekneš. Pak chci hned takovouto odpověď dát dohromady a povědět, jak to celé vidím. Možná že k tomu pak ale přece jen budeš moci něco říci?

**Ptaah** Takříkajíc krátké posouzení?

**Billy** To tím myslím, ano.

**Ptaah** To budu chtít učinit.

**Billy** Dobrá, pak se chci vynasnažit, abych ve věci té otázky vyslovil své myšlenky a zformuloval je srozumitelnými slovy, která však jistě lidi nepotěší. Nuže:

## **Odpověď**

*Na tvoji otázku, zda celý svět zkrachuje, ti nemohu dát jasnou odpověď, leda v tom smyslu, že je krajně neradostné, co se všude ve všech zemích světa děje na finančních trzích, ve vládách a v hospodářství. Jak to celé pozoruji, tak se ale zdá, že vše půjde stále více z kopce, bude se to zhoršovat a směřovat k celosvětovému finančnímu a hospodářskému kolapsu, pokud se něco brzy nezmění k lepšímu. Pokud budou mít národy ve vládách nadále takové nuly a nicky, které po stránce finančního hospodaření a vládnutí neprojevují ani náznak rozumu a pochopení, a tedy inteligence, pak už nebude brzy co zachraňovat. Pokud si všichni pověřenci v oblasti politiky a hospodářství budou i nadále počínat ve finančních, politických a hospodářských záležitostech jako neznalí primitivní divoši, což se už děje po dlouhá desetiletí, pak vše musí dříve či později krachnout. Pokud konečně nepřijde ke slovu rozum, pochopení a logika a pokud chvástají bankovní bossové, bankovní manažeři, hospodářští předáci, ministři/ministryně financí a další směrodatní vládní činitelé nebudou nahrazeni vhodnými odborníky, kteří nebudou hospodařit jen pro vlastní mocichtivost, vlastní image a vlastní blaho a rovněž ani za nehorázné odměny směřující do jejich vlastních kapes, ale budou hospodařit pro stát a tím pro vlastní lid, pak to všechno může dopadnout ještě velmi zle, a může to vést k obrovskému kolapsu v celosvětovém měřítku. Dokud jsou ale u kormidel všech směrodatných pozic vlád, bank a hospodářství všichni tito neodborníci, kteří hledí jen na svoji vlastní image, touží po moci, po bohatství a svém osobním blahu, pak z toho nemůže vzejít nic lepšího, a především ani nic dobrého. Je tedy také otázkou, zda takzvaný evropský záchranný padák ESM může něco změnit k lepšímu a zachránit velké zadlužené země jako Řecko, Itálii, Španělsko a Portugalsko, ke kterým nakonec brzy přistoupí ještě další. A poslední totální idiocie ve věci vytváření dluhů je patrně ta, že se mají dluhy vytvářet v neomezené podobě, a sice tak, že budou dalece přesahovat státní rezervy zlata, jako se to již v 70. letech událo v USA, když chorobně hloupý 37. prezident USA, Richard Milhous Nixon, způsobil, že americký dolar už nebyl vázán na státní rezervy zlata a následkem toho bylo možné vytvářet dluhy v neomezené výši. Výsledek této propastné idiocie vedl od té doby k tomu, že Spojené státy americké vršily kupy dluhů, které se pohybují ve výši přesahující 15 bilionů dolarů. Stejná neuvěřitelná slabomyslnost se nyní zvažuje i pro Evropskou unii, resp. pro její členské státy. Tím by se měl vyřešit problém zadlužených zemí, což přirozeně překračuje jakoukoliv kdy ve finanční sféře vytvořenou idiocii, jež nakonec musí vést k takové inflaci, která tu ještě nikdy nebyla. Co ale jiného mohou národy očekávat od svých vládnoucích, kteří nemají o finančním hospodářství ani nejmenší tušení a státy vedou do neomezeného zadlužování? Uváží-li člověk, že největší tvůrci dluhů v EU jsou v německé vládě a že vlastní zemi přivodili obrovskou horu dluhů, a to zrovna ti, kteří jsou nejchvástavější, pak by z toho přemýšlivý občan mohl zlostí a zoufalstvím vyletět z kůže.*

*Už jen to nezodpovědně slabomyslné zavedení EURA mělo a muselo být ze strany německé vlády a eurounijních hlav v Bruselu zamezeno, avšak to učiněno nebylo, protože ve vládnoucích mozcích – přinejmenším u výše zmíněných – byla jen sláma, piliny nebo dutost, takže se tomu celému nedalo zabránit. Takže tyto zatracené prázdné mozky nebyly schopny rozpoznat, že by nejprve měly být bez dluhů všechny státy EU a že mělo bývalo být povinností, aby každý stát vlastnil patřičnou finanční rezervu. Tak tomu ale nebylo, neboť kde je prázdný či slámou nebo pilinami naplněný mozek, tam se nemůže uchytit ani inteligence a rozum, ani pochopení a logika. Z tohoto důvodu pověřeným činitelům nikdy ani nepřišlo na mysl, že mělo trvat přinejmenším ještě 20–30 let, než by se zavedlo EURO, což mělo nastat právě poté, co by byly všechny státy EU ve zmíněném smyslu pověřeny tím, aby se nejdříve zbavily dluhů a stabilizovaly své státní finanční hospodářství. To se ale nestalo, a tak jde i dnes zadlužování dál,*

*jako od nepaměti, neboť u kormidla nejsou lidé, kteří rozumějí financím, nýbrž jen finančně nevzdělaní dutohlavci. Přejde-li ale někdy nějaká osoba, která umí šetřit a správně nakládat se státními financemi, tak přijdou idioti, kteří ušetřené peníze opět utratí za nesmyslné věci, aby uskutečnili své šílené a slabomyslné nápady a přání, a sice bez ohledu na ztráty a možný státní kolaps. Zlé je na tom ale i to, že občané každého státu, ve kterém se takto jedná, si to berou za příklad a jednají stejně. Následně jsou beznadějně zadlužené nejenom státy, které své dluhy již nemůžou nikdy odbourat, ale i obyvatelstvo, celé hospodářství a banky, jež jednají stejným způsobem. Nakonec to všechno v důsledku celého mizerného hospodářství dojde tak daleko, že v každé zemi bude muset obyvatelstvo splácet dluhy, které vlády, hospodářství a banky nadělaly. Všude – v každé vládě, v bankách a v hospodářství, jakož i u občanů každé země – schází žel inteligence, rozum, pochopení a logika, a kde chybí tyto hodnoty, tam je jak známo všechno beznadějně ztracené.*

Toto je tedy z mého pohledu a na základě mého chápání nabíledni. Co si o tom myslíš?

**Ptaah** Mám-li k tomu zaujmout stanovisko, tak musím říci, že tvé výklady v plném rozsahu odpovídají tomu, jak i já to vše vidím. To, co vysvětluješ, vyjadřuje tedy rovněž i mé smýšlení, více k tomu patrně není nutno dodávat, neboť vše se zakládá na správnosti a skutečnosti, a tím i na pravdě. Tvá slova ovšem pro mnohé nebudou radostná, ale vzbudí mnoho hněvu a nepřátelství proti tvé osobě.

**Billy** Což je mi lhostejné. Pravdu lidé neslyší ani nechtou rádi, jak přece i sám víš. Ale co je vlastně zapotřebí říct k fruktóze (*v češtině se rovněž užívá název fruktózový či ovocný cukr – pozn. překl.*), která je tolik vychvalována v souvislosti s tím, že má být tak dobrá na hubnutí? S mojí tělesnou váhou je to tak, jak jsi předpověděl, tedy že již více nehubnu, nýbrž pořád vážím okolo 80 kilogramů, ač se stravuji střídavě. Měl bych si snad dávat pozor, abych ze sladkých jídel konzumoval pouze tu, která obsahuje ovocný cukr, namísto bílého krystalového cukru? Snížilo by to případně o něco mou váhu?

**Ptaah** Jsi dezinformovaný. Fruktóza není vhodná k úbytku tělesné váhy, neboť způsobuje ještě rychlejší a hojnější přibírání na váze než rafinovaný bílý cukr. Tvrzení, že fruktóza má mít menší vliv na přibírání na váze, je omyl.

**Billy** Aha. To je neradostné. Takže se v této souvislosti říká mnoho nesmyslů. Pak mám další otázku: Znáš Robinsonův příběh?

**Ptaah** Ten od Daniela Defoea? Pokud máš na mysli ten, tak jsou mi ta kniha i skutečnost známy.

**Billy** Přesně o to se jedná. Říká se, že ten příběh byl volně smyšlen, což tak vidím i já, ale Defoe prý jako základ pro svoji knihu přezval příběh jednoho námořníka. Ten námořník prý skutečně po ztroskotání své lodi během několika let sám žil na velmi odlehlém ostrově.

**Ptaah** To souhlasí; tento námořník – jmenoval se Alexander Selkirk – vskutku existoval, ale ten příběh o Robinsonu Crusoeovi byl volně smyšlen Danielem Defoem.

**Billy** To je mi jasné, jak už jsem říkal, ale jak vypadá nakonec pravda kolem toho námořníka Alexandera Selkirka? Když jsem pátral na internetu, našel jsem různá tvrzení a líčení, z nichž ale nevyplývá, jaká data odpovídají skutečnosti.

**Ptaah** Vskutku existují od různých autorů rozdílné verze, jež jsou mi všechny známy. Skutečnou pravdu ale nalezněš na internetu, když budeš pátrat po autorce jménem Diana Souhamiová, která sesbírala ta nejefektivnější fakta a napsala na jejich základě knihu. Můžeš však také jednoduše zadat do vyhledávače pojem »Ein Widerling wird weltberühmt« (»Hnusák dosahuje světové proslulosti«), pak najdeš krátkou kritiku s těmi nejpodstatnějšími údaji založenými na skutečnosti.

**Billy** Můžu to hned teď otevřít a podívat se?



**Ptaah** Přirozeně, neboť nespěchám.

**Billy** Dobrá, pak zapnu počítač ... tak, chvilku to potrvá ... Nuže, teď začnu vyhledávat ... a tady už to je. Aha, dobře, pak si to celé zkopíruji a přiložím to sem k našemu rozhovoru, ale ještě to chci krátce přeléstnout pohledem ...

*Zprávy o zkušenostech od drewniok-pb ohledně Selkirkova ostrova. Hnusák dosahuje světové proslulosti. Pravý příběh Robinsona Crusoe / Diana Souhamiová, Giovanni Bandini, Ditte Bandiniová*

15. 3. 2004

Hodnocení produktu autora:

Klady: Pravda je ještě napínavější než legenda!

Zápory: Žádné

Hodno doporučení? Ano

## **Kompletní zpráva o zkušenostech**

### **Krátká kritika pro netrpělivé**

*Příběh Alexandra Selkirka, který byl roku 1704 vysazen na opuštěném ostrově v Pacifiku a který se musel déle než čtyři roky zcela sám probíjet životem, dokud nebyl zachráněn, se stal předlohou pro příběh Robinsona Crusoea. Diana Souhamiová odděluje fikci od historické pravdy, které ale sama opět propůjčuje literární kvality tím, že využívá Selkirkův příběh jako příležitost k tomu, aby pohlížela na svět raného 18. století. To činí v krátkých, velmi zřetelných a charakteristických kapitolách a na značné stylistické úrovni. Výsledek: »Historická kniha« s kvalitou románu.*

### **Obsah**

*Život (námořnický) v raném 18. století: Anglie je ve válce se Španělskem, válce, v níž se bojuje i na světových mořích. Střední a Jižní Amerika, jakož i Jižní Pacifik a Karibik se nalézají v pevném držení Španělska. Katolický král nechává ze svých kolonií vynucovat obrovská množství zlata a stříbra. Těžce naložené lodě s poklady vzbuzují v Angličanech velkou pozornost a tužby. S královským souhlasem jsou vyzbrojovány přepadové lodě, které na dotyčné bachraté galeony číhají podél jihoamerických břehů.*

*Jedna z takových lodí se v roce 1704 jmenuje »Cinque Ports«. Patří ke svazu dvou lodí pod velením dobrodruha Williama Dampiera. Z toho se vyklube muž neschopný vedení, je stále opilý, cholerický. Kormidelník Alexander Selkirk, mladý Skot, je sám hrubým, prchlivým člověkem, který se s Thomasem Stradlingem, kapitánem lodi »Cinque Ports«, dostane do tvrdého střetu, když jedna špatně připravená přepadová plavba skončí katastrofálním nezdarem.*

*Stradling udělá se »vzbouřencem« krátký proces. Vysadí Selkirka v září 1704 na jeden opuštěný ostrov – to byl postup, jenž v tehdejší době nebyl neobvyklý. San Fernando leží více než 600 km od západního chilského pobřeží v Pacifiku. Nesmiřitelný kapitán tam svého protivníka ponechává naprosto osamoceno, což je ovšem neobyčejně kruté.*

*Selkirk prožívá svůj prvotní čas na San Fernando ve stavu šoku. Je odkázaný plně sám na sebe, aniž by měl mnoho vybavení. Brzy se v něm prosadí pud zachovy života. Osamocení muž čelí výzvě divokého, ale nikoliv obecně životu nepřátelského prostředí a tuto výzvu zvládá tak, že se tomuto prostředí postupně přizpůsobuje, místo aby se stavěl proti němu. Na svém ostrově přežívá Selkirk čtyři roky a čtyři měsíce. V únoru 1709 jej objeví a zachrání plachetnice »Duke«.*

*Teprve roku 1711 se Selkirk vrací zpět do Anglie a věnuje se znovu svému životu. Jeho sepsaný příběh mu zajišťuje jistou pozornost veřejnosti. S námořními plavbami zůstává spjatý; navzdory vlastním útrapám ho to znovu táhne do cizích zemí, kde hledá své štěstí. Když roku 1721 umírá, stává se to na jedné z dalších »obchodních cest« před africkým pobřežím.*

## Líčení

*Přesto může Selkirk ještě zažít, jak se jeho příběh proměňuje v nesmrtelnou literaturu: Slouží spisovateli Danielu Defoevi (1660–1731) jako předloha pro jeho román »Robinson Crusoe« (1719). O tom, zda se autor a jeho vzor někdy osobně setkali, panují domněnky, ale není to doloženo.*

*Selkirkův životopis, který se pochopitelně soustředí na ony čtyři roky a čtyři měsíce, kdy obýval »svůj« ostrov, se dávno vytratil za Defoeovým románem. Diana Souhamiová není první, kdo se snažil rekonstruovat pravdu za touto legendou. Tato autorka se však ponořila do archivů námořnického světa hlouběji než její předchůdci, a četla a vyhodnocovala staré lodní deníky, zprávy, akta atd.*

*Tímto způsobem nepovstal znovu jen osud Alexandra Selkirka. Souhamiová načrtává panorama námořního života kolem roku 1700, který dále tvoří důležitý aspekt historického všedního dne s jeho dnes exotickými, ba přímo barbarsky se jevícími zákony, pravidly, mravy a obyčejí.*

*Autorka nám však tento minulý svět nepředestírá (nebo široce nerozepisuje) ve všech detailech, jež si načte. Souhamiová má svoji látku pod kontrolou a disponuje sebedisciplínou při práci s fakty. Vybírá, interpretuje, hodnotí, provádí své čtenáře přímo a bez okolků příběhem. Chronologii používá v hrubém rámci, stává se, že mění časová období. Krátké kapitoly vrhají jasné světlo na aspekty, jež někdy působí jako vytržené z hlavní souvislosti. Dohromady se však spojují v celkový obraz: Obraz Selkirkova světa.*

*Jádro líčení tvoří přirozeně léta, jež strávil Selkirk na ostrově. Život »vystoupivšího«, který žije na prsou přírody, v sobě pro příslušníky oné doby neměl vůbec nic lákavého. Divočina se nejmenovala divočinou nadarmo; byla považována za úděsné místo, které bylo nutno »zkrotit«, »zkultivovat«, dříve než začalo být hodno člověka. Přitom mírné klima, voda, jedlé rostliny a zvířata umožňovaly Selkirkovi veskrze únosné živobytí – Souhamiová popisuje ostrov a jeho obyvatele a zprostředkovává nám názorný obrázek tohoto exotického tichomořského světa.*

*Nelze popřít Selkirkovu osamocenost a jeho strachy. Člověk je vysazen do slova a do písmene sám a musí žít se svým cizím prostředím, ale rovněž i sám se sebou. Tento obtížný proces vystihuje Souhamiová slovy, jež určitě přesahují rámec naučné knihy a mají románové konotace. Sám Selkirk se o svém vnitřním životě během exilu vyjádřil pouze náznakem, popř. s patosem své doby, takže domněnky jsou v tomto ohledu jistě přípustné. V každém případě můžeme se Souhamiovou souhlasit, když v Selkirkovi spatřuje surového, darebáckého, a tím pádem i necitlivého a životně odolného příslušníka své doby, který zcela určitě nepěstuje vysoce morální myšlenky jako jeho duchaplný obraz v podobě Robinsona Crusoea – Selkirk nedisponuje patřičným intelektem a jednoduše mu na něj v jeho boji o přežití ani nezbývá čas. (Mimoto Robinson v sexuální žízni neskáče na kozy svého ostrova, jak to Souhamiová podsouvá Selkirkovi ...)*

*Souhamiová rovněž rekonstruuje Selkirkův život v době po jeho pobytu na ostrově. Jeho návrat do civilizace je současně návratem k jeho starým těžkostem. Své charakterové chyby Selkirk v žádném ohledu nepřekonal. Kvapně se přeměňuje zpět v surového, bezohledného chlapa, který zapomíná na vše, co se na svém ostrově eventuálně naučil. Jeho konec je právě tak dobově typický jako banální; happy end se nekoná.*

*V poslední kapitole popisuje autorka svoji návštěvu na dnešním ostrově San Fernando (který byl z turistických důvodů překřtěn na »Robinsonův ostrov« ...) Mnohé ze Selkirkova ostrova již nelze spatřit, neboť se za tři staletí silně proměnil. Na ostrově nikdy nesídlilo mnoho lidí, ale lidé jej podle své povahy opravdu »zkultivovali«, to jest drancovali a hubili tamní jedinečnou faunu a flóru, jak to jen šlo. Teprve dnes je na Selkirkově ostrově, z něž se stalo skutečně nehostinné místo, chráněna příroda, což dává autorce příležitost k všemožným chytrým filozofickým vývodům o záhadnosti lidské povahy. (O jedné zajímavé cestě na dnešní Robinsonův ostrov informuje ostatně stránka:*

<https://www.ini.uzh.ch/~tobi/fun/alex/alex.php>)

*Kniha: Selkirkův ostrov. Pravý příběh Robinsona Crusoea*  
*Autoři: Diana Souhamiová; Giovanni Bandini; Ditte Bandiniová*  
*Médium: Kniha kapesního formátu*  
*Datum vydání: 2004*  
*Nakladatelství: Goldmann*  
*ISBN: 3442152623*  
*EAN: 9783442152629*

To je skutečně zajímavé a odchyluje se to od běžného rámce toho všeho, co kolem příběhů o »Robinsonu Crusoe« existuje. To vše je sice jen krátký náčrt, ale má to přesto velkou výpovědní hodnotu. A to jsou tedy ty nejpravdivější informace ohledně všech těch věcí?

**Ptaah** Ano.

**Billy** Při 542. oficiálním kontaktním rozhovoru jsem se tě tázal, co chápete pod pojmem vyšší život, na což jsi mi odpověděl, že je pod ním nutno chápat všechny životní formy, jež mají vědomé nebo instinktivní vědomí, a tím i psychický život, jakož i schopnost vnímat bolest. K tomu mám ale teď ještě jeden další dotaz, který se týká toho, zda nižší životní formy, které nedisponují instinktivním vědomím jako životní formy vyšší, mají psychiku? Vlastně si to neumím představit, neboť si myslím, že i hmyz a podobní tvorové vlastně musejí disponovat nějakou formou psychiky, nebo ne?

**Ptaah** To, co si v tomto ohledu myslíš, je správné, neboť i nižší životní formy rozličného druhu, které nevykazují instinktivní vědomí, ale jen čistě instinktivní jednání, disponují jakousi podobou psychiky. Ta je ovšem, stejně jako to instinktivní jednání, podmíněna pouze instinktem.

**Billy** To znamená, že živočichové prostí instinktivního vědomí mají takříkajíc instinktivní psychiku? A dále to značí, že namísto instinktivního vědomí mají jen instinktivní jednání? A k nim patří i hmyz a ještě nižší životní formy?

**Ptaah** To je správně.

**Billy** A takovéto životní formy, mohou být i schopny se po stránce instinktivního jednání učit, tak aby si například mohly osvojit různé způsoby chování atd.?

**Ptaah** I to je správně.

**Billy** Pak by tedy bylo možné, aby vědci například i hmyz a všelijakou havěť takříkajíc naprogramovali pro určité způsoby chování, na základě čehož by pak tyto tvorové působili svým instinktivním jednáním? Možná za účelem válečných bojových akcí atd., aby zneškodnili protivníky, poškodili je nebo na ně přenesli nemoci a smrtící epidemie? Je mi známo, že se s takovými nízkými životními formami, jako například se šváby, vědecky a elektrotechnicky experimentuje a že mohou být různým způsobem řízeny, avšak že jsou schopny se také učit a instinktivně jednat a že rovněž disponují instinktivní psychikou, to mi známo nebylo.

**Ptaah** To vše, co říkáš, odpovídá správnosti. Ale nyní, milý příteli, mám ještě dvě věci, jež chci s tebou rozebrat na soukromé úrovni. Poté pro mě opět nastane čas, abych odešel.

**COPYRIGHT a AUTORSKÉ PRÁVO 2012/2015 (německy), 2023 (česky)** »Billy« Eduard A. Meier, »Univerzální svobodné zájmové společenství«, Semjase Silver Star Center, 8495 Schmidrüti, Švýcarsko. Žádná část tohoto díla, žádné fotografie ani jiné obrazové podklady, žádné diapozitivy, filmy, videa ani jiné spisy nebo ostatní materiály atd. nesmějí být bez písemného svolení vlastníka copyrightu v žádné podobě (fotokopie, mikrofilm nebo jiný postup), ani za účelem utváření výuky atd., reprodukovány nebo zpracovávány, rozmnožovány či šířeny pomocí elektronických systémů.

Originál vydán na [www.FIGU.org](http://www.FIGU.org) prostřednictvím:

»Univerzálního svobodného zájmového společenství«, Semjase Silver Star Center, Hinterschmidrüti 1225, 8495 Schmidrüti, Švýcarsko. Překlad do češtiny FIGU Studiengruppe ČR: <http://cz.figu.org>